

sabırsızlık zamanı

ocak '20

4 TL

İÇİNDEKİLER

- 3 **Merhaba**.....Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi
- 4 **Bu Sefer Kazanacağız!**..... K. Taylan Kızıldağ
- 9 **Yüreğimle Avuçluyorum Acılarınızı**..... Sarya
- 10 **Ya Bir Kez Yitirseniz**.....Nazlı Can
- 13 **Mücadele Özgürleştirir**.....İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'Ü
- 16 **Las Tesis Dansına Engellemeler**.....Sarya
- 18 **Okur Mektubu**.....İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'Ü
- 19 **Dünya**.....Kai Nat
- 20 **Tarihsel Bir Olgı: Adalet**.....Roza
- 24 **Daha Fazla Sömürü**.....İzmir'den Bir DÖB'Ü
- 26 **Oralarda Bir Yerde Kimse Varmı?**.....Antakya'dan Bir DÖB'Ü
- 29 **Beyaz Atlar**.....Sargasso
- 30 **Kitap Tanıtımı: Çizgili Pijamalı Çocuk**.....Antakya'dan Bir DÖB'Ü

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Ocak sayımız ile yeniden karşınızdayız. Dünya halklarının Latinlerden, Avrupa'ya oradan Ortadoğu'ya kadar devrimci kabarışı giderek büyüyor.

Dünyanın yıkımını, büyük insanlığın yok oluşunu getiren bu kapitalist düzene karşı işçi sınıfı, kadınlar, gençler her yerde isyan bayrağını yükseltirken geleceğin sosyalizme aktığı bugünlerde umutluyuz ve kavgayı büyütme için kararlıyız. İşte bu sayımızda bu umudu kuşanıp sokağa akan milyonların sesine ses vereceğiz, kadınların isyan çığlıklarını buradan da haykıracağız. Las Tesis dansının dalga dalga yayıldığı bugünlerde genç kadınların mücadelesine birlikte göz atacağız.

Toplumsal adaletsizliğin çokça dile getirildiği bugünlerde adalet kavramının bir incelemesini birlikte yapacağız. Liselilerin, üniversitelilerin, genç kadınların sesi yayınımızda yerini bulurken kitap tanıtımlarımızı, bilim yazılarımızı, şiirlerimizi keyifle okuyabilir ve yayınımıza sizler de katkıda bulunabilirsiniz.

Okur mektuplarınızı bize gönderebilir, şiir, öykü, deneme, yazı veya çizimlerinizi bizlerle paylaşabilir, fanzinimizin dağıtımına sizler de katkıda bulunabilirsiniz. Siz okurlarımızın destekleriyle büyüyor ve sesimizi kendisini yalnız hisseden ama mücadele etmek isteyen herkese ulaştırmak için daha fazla çalışmanın sözünü buradan bir kez daha yineliyoruz. Dayanışmayla...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Bu Sefer Kazanacağız

Tunus, Mısır, Sudan, Irak, Lübnan, Şili, Ekvator, Haiti, Panama, Katalonya, İran... Dünyanın farklı yerlerinde farklı uluslardan, dillerden, renklerden olan ve yürekleri aynı şey için çarpan, aynı istek ve özlemleri paylaşan emekçiler, kadınlar, gençler, işçiler yani milyonlarca insan birçok ülkede sokakları doldurdu. Kimisi Whatsapp'a konan vergilere karşı, kimisi yol ücretlerine konan zamlara, kimisi geçinememeye, kimisi yılların dincigericiliği altında yaşamak zorundan kalmasından ötürü ama hepsi bu düzene karşı öfkeli olduğu ve harekete geçmek istediği için meydanları dolduruyor, sokakları ateşe veriyor. Evet, yaşlı dünyamız, küresel iç savaş boyutuna varan dünyanın neredeyse her yerinde devrimci bir dönemden geçiyor, devrimci durum her yerde gözle görülür hale geliyor. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin 2000'li yıllara girerken yaşadığı ve artık yönetemediği, sistemi derinden sarsan iktisadi krizleri beraberinde politik krizleri de derinleştiriyor.

Derinleşen doruk bunalımı ile sermaye sınıfının egemenliğini eskisi gibi sürdürmemesi ve emekçi sınıfların eskisi gibi yönetilmek istememesinden kaynaklı bir politik krizi farklı biçimlerde süregidiyor. Küresel çapta sermaye sınıfı için halkların yükselen devrimci dinamizmine ve kitle eylemlerine sermaye devlet aygıtları aracılığıyla, savaşlarla, yıkımlarla karşı koymaya çalışıyor. Dünyanın neresine gidersek gidelim işçi grevleri, sokak eylemleri, toplumsal kaynama ve patlamalar yaygınlaşıyor, parça parça olan eylemler genel bir talepte birleşerek büyüyor. Halklar her anlamda birbirinden öğrenebiliyor, daha dün Şili'de düşmanın kullandığı Drone'ları lazerle düşürenler, polis saldırlarına karşı teknik anlamda birbirinden öğrenip,

birbirine öğretirken politik olarak da sadece hükümetlerin sözcülerini değil bir bütün olarak düzeni temsil eden tüm kurumları hedef alıyorlar. Şili ve Irak halkları bu konuda en iyi örneklerdir. Kapitalizm insanlığın yok oluşunu her anlamda hazırlarken emekçi halklar, gençlik oturup izlemektense tarih yapıcılığına soyunuyor, yeniyi kurmak için dövüşmeye kararlı. Dünya genelinde olgunlaşan devrimci durum ve ayaklanmaları çoğu kesim görüyor, yorumluyor ve kendince dersler çıkarıyor. Yaşadığımız topraklarda da reformizm hem Gezi'den hem de dünya genelinde son yıllardır yükselen devrimci durumdan nasıl öğreniriz ve halklara nasıl öğretiriz değil, nasıl yapmamalıyı kendine sonuç çıkarırken, devrimci iktidarı ve sosyalizmi kurmayı bayrağına yazan bizler nasıl daha iyi yaparız ve öğretirizi öğrenmeli ve en geniş kesimlere öğretmeliyiz. Bunu yaparken hatalarımızdan dersler çıkarmayı bilebilmeli, teknik kapasitemizi artırırken, en geniş devrimci kesimlerle doğru araçlar ile bağlar kurabilmeliyiz. İşte bunu başarabilmek için de olguları doğru değerlendirebilmek, süreçler ve çelişkiler arasındaki bağıntıları doğru tahlil edebilmek oldukça önemli.

2000'li yıllara girilirken emperyalist-kapitalist sistemin eskisi gibi devam edemeyeceğini bilen sermaye sınıfı bir avuç tekelin elinde dünya pazarının kontrolünü tutmak ve geri bırakılmış kapitalist ülkelerin ekonomilerini tam anlamıyla ilhak etmek için saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu kapsamlı saldırı emperyalizmin tam ilhak süreciyle birlikte kapitalist ülkelerin iç pazarının önce yıkımını ve sonra emperyalist merkezlere eklemelenmesini ifade ediyordu. Bu durum bir entegrasyondan çok bir kendine katmadır. Dünyanın efendisi dev tekeller, bağımlı ülke ekonomilerine tam anlamıyla el koydu, bağımlı

Ülkelerin ekonomilerini yıkıp i bütünlüklerini parçaladı ve kendi üretim süreçlerine göre yeniden biçimlendirir. Süreç içinde ise o ülkelerin ekonomisi, finansal olanaklarıyla tam ilhaka uğradı.

Sermaye sınıfı, üretim anarşizmi ile birlikte şişen pazarlara ek olarak üretimden kaçarak finansal yatırımlar üzerinden kupon kırparak devasa karlar elde eder, bunu yaparken giderek asalaklaşır ve topluma yabancılaşır. Fakat gelişmenin bir aşamasında krizler kaçınılmazdır ve bir yerden sonra kalıcılaşır. İşte sermaye sınıfı dünya genelinde yaşadığı finans krizleri ile birlikte kapitalizmin yapısal bunalımının derinleştiğini fark ediyordu. Dünya

genelinde inanılmaz seviyelere gelen gelir adaletsizliği, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik ve hayattan kovulma işçi sınıfı için o kadar yaygın ve olağan bir hale geldi ki ABD'de milyonlarca insan sokaklarda yaşar hale geldi, intiharlar giderek arttı, ama sistemin temel çelişkisi en çok yıkıma uğrayan kesimleri harekete geçirmeye başladı. Emperyalizmin saldırganlığına karşı halklar milyonlar halinde eylemlere döküldü ve kendi yaşamı için sokaklara aktı.

Bugün yaşanan sokak eylemleri, derinleşen çatışmalar, grevler, isyanlar,

emperyalist kapitalizmin yaşadığı iktisadi ve hegemonik çöküş. Artık kapitalizmin yıkılış sürecinin hızlandığını ve devrimler döneminin kapıyı araladığını bizlere kanıtlar niteliktedir. Dünya genelinde emekçi halkların ve gençliğin “Hepsi, hepsi demektir” şiarı ile kavgayı ileriye ve düzenin temeline yönlendirdiğini, sermaye sınıfının egemenliğinin yıkılmadan yeni ve daha ilerinin kurulamayacağını bilinçlere çıkartıyor. Bazılarının ifade ettiği gibi dünyanın şu an bir kaos aralığında olduğu şeklindeki sığ yaklaşımları elimizin tersiyle itip önümüzde çözümlenmesi gereken en acil siyasal görevlere yoğunlaşmamız gerekiyor. Bugün dünya genelinde Latinler’den, Avrupa’ya, Ortadoğu’ya kadar yaşanan halk ayaklanmalarını inceleyecek olursak, eylemlerin en geniş kesimlerini toplumun en çok yoksullaşmış kesimleri yani proleterleri oluşturduğunu görebiliyoruz. Eylemcilerin giderek teknik kapasitesini geliştirdiği, iletişim ve istihbarat açısından daha planlı olmaya başladıkları ve internet kullanımına da ayaklanmacılar açısından oldukça önem atfedildiğini görebiliyoruz. (Şili’de eylemcilerin polislerin ev adreslerini hackleyip yayınlaması gibi). Örneğin İran ve Irak’ta ayaklanan bölgeleri birbirinden izole etmek için yoğun polis, asker ve karşı devrimci güç yığmanın yanı sıra ayaklanmacıların iletişimini kesmek için internet tümünden kesildi. Bu açıdan bakıldığında sermaye sınıfı ve gerici iktidarlar internetin ayaklanmalar açısından öneminin farkında ve buna karşı önlemler alıyor.

Ayaklanmaların güçlü yanlarının yanı sıra zayıf yanlarını da ele almak gerekiyor. Ayaklanmanın merkezi bir irade tarafından yönetimi, ayaklanmacı güçlerin merkezi olarak sevk ve idaresi gerçekleşmiyor, düşmana karşı en acımasız ve enerjik adımlarla hareket edilmesi ise her devrimin önünde çözülmesi gereken taktik sorunlardan biri olarak karşımızda durmaktadır. Sermaye sınıfı dünya genelinde, hangi kapitalist ülkeye gidersek gidelim, ayaklanmayı askeri ve zor gücüyle ezemediğini anladığında, ekonomik ve sosyal reformlara yönelme eğiliminde, yani devrimlerin önünü alabilmek için tavizler vermekten çekinmez. Ancak görülen o ki ne Şili’de ne de Irak’ta ayaklanmacılar sermayenin bu politik manevrasına kanıp sokakları terk etmiş durumdalar. Ayaklanmacıların daha ileriye gitme isteği düzenin en temel kurumlarını hedef alması, ayaklanmacı yığınların gerçek anlamda özgürlüğü kazanmak için daha ileriye gitmek istediğini ortaya koyuyor.

Alttan eylem yani sokak hareketinin kendisi bir halk devriminin gerçekleşmesi için zaman zaman yeterli olabilir, emekçi halklar öncülerini bulmadan kendi iradeleriyle Mısır’da, Tunus’ta gerici iktidarları yıkmayı

başardı; ancak üstten eylemin zorunluluğu oluşacak halk devriminin kazanımlarının korunabilmesi, devrimin emperyalizm tarafından çalınmaması ve devrimin ileriye yürüyebilmesi için bir zorunluluktur. Bu açıdan bakıldığında ayaklanmaların kendiliğinden bir yönü bulunmakla birlikte doğru öncüyle buluşabilirse ileriye yürüyeceğinden şüphemiz olmasın. Ayaklanmaların öncülüğünün ele geçirilmesi ise her ülkenin devrimci, sosyalist, komünist güçlerinin en öne alması gereken siyasal görevdir.

Ve halk ayaklanmalarında eylemlerin en önünde dövüşen gençliğe gelecek olursak, gençlik artık kapitalizmin çarkları altında yaşamak istemiyor, geleceksizliğe, yoğun emek sömürüsüne karşı ayaklanmaların en önünde yürüyor, savaşıyor. Fransada, Şilide, Lübnan'da, Ekvador'da, ayaklanmacı liseliler, sokakları dolduran üniversiteliler, genç işçiler ve genç kadınlar bunun en militan örnekleridir. Gençlik özgürlüğü için her yerde sokakta... Dünya devrim deneyimlerinin hiçbirinde gençliğin enerjik bir şekilde devrimlere katılmadığı müstesna bir örnek yok ki bugün farklı bir durum olsun. Tıpkı bu toprakların militan devrimci gençliği gibi dünya devrimci gençliği yeni bir dünyanın kurulması için militanca dövüşüyor. İşte devrimci gençliğin mücadele bayrağına kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalizmin kurulabilmesini yazmak gerekiyor. Çünkü özgürlükler ve akademik eğitim mücadelesinin de çıkmazlarını çözecek, gençliğin insani ve sosyal gelişiminin önünü gerçek anlamda açacak, geleceksizlik, güvensizlik belasına son verecek sistem sosyalizm!

Gezi'de, 6-8 Ekim'de, kent savaşlarında kahramanlıklar yaratan devrimci gençliğimiz yaklaşan fırtınada da rolünü en militan biçimde oynayacak. Bu yüzden bugünden gelmekte olana hazırlanmalı, yaygın anti-faşist örgütlülükler yaratmalı, gençliğin bağımsız kesimlerinin katılabileceği komiteler, meclisler örgütlemek için çalışmaları yoğunlaştırmalıyız. Bu düzene karşı öfkeli olan ve mücadele etmek isteyen ama yalnız olduğunu düşünen her gence ulaşmalı ve sıkı örgütlülükler kurmak için emek sarf etmeliyiz. Yaşadığımız topraklarda faşizmle kesin hesaplaşma günü yaklaşıyor ve bu sefer faşizmi yenebilir, zaferi kazanabiliriz. Fırtına yaklaşırken, büyük bir devrimci azim ve özveri ile çalışalım!

K. Taylan Kızıldağ

Yüreğimle avuçluyorum acılarınızı
Sarıp sarmalayıp umut sürüyorum biraz
Güneş doğacak birazdan
Bütün acılarımızı sırtlayarak gülümseyecek bize
Özlemlerimize, hayallerimize, aşklarımıza
Tozlu raflarda kalan anılara götürecek
Hani olur da bir gün uğrarsa yanınıza
Hücrenzdeki pencereden süzülerek
Size aydınlıklar
Esenlikler
Birkaç mavi gülüş
Bir çocuğun masumiyetini göndereceğim
Belki gökyüzünün o vazgeçilmez güzelliğini anlatamam
Yağmurlu havalarda toprak kokusunun büyüsünü
Belki özgürlükleri takamam saç uçlarınıza
Ama içimdeki bütün felç olmuş sancıları
Bütün korkularımı,
Çaresizliklerimi,
İntiharlarımı
İçimden çıkarıp salarak denizlerin en derinliklerine
Size sınımsız türkülerini memleketinizin
Kavuşamayan sevdalıların öyküsünü
Karanfil yürekli çocukların umudunu
İçimdeki kavganın sönmeyecek ateşini
Kürt bir annenin isyankar selamını göndereceğim
Biliyorum her yerdesiniz.
İşçilerin nasırlı ellerinde
Sokak çocuklarının hüznünlü gözlerinde
Cumartesi annelerinin yaralı kalbinde
Biliyorum her yerdesiniz.
Emekte, ekmekte, kavgada, aşta ve umutta
Canımdasınız, canımda.

Sarva

Va Bir Kez Yitirirseniz...

Türk burjuvazisi, 1908'den itibaren yaşadığı siyasal gelişimi kapitalizmin gelişimi için kullanmak istiyordu. Ancak sermaye birikimi zayıf olan Türk burjuvazisi kapitalizmin Türkiye'de tesis edilmesi için, Türkiye'nin güçlü bir burjuva sınıfına ihtiyacı olduğunu ve bu yüzden emperyalizmle derinlikli, gelişkin ve ayakları yere basan ilişkiler kurmak gerektiğini biliyordu. Güçlü bir burjuvazi için çözüm ise devlet eliyle desteklenip güçlendirilecek sermayedarlar yaratmak oldu. Peki bu süreç nasıl ilerledi? Bu sorunun cevabını Türkiye'de burjuvazinin Türk devletinin eliyle bizzat devletin verdiği krediler ve imtiyazlarla desteklendiğini ve palazlandığını en iyi anlatan romanlardan biri olan Erol Toy'un 'İmparator' kitabından yola çıkarak anlatacağız.

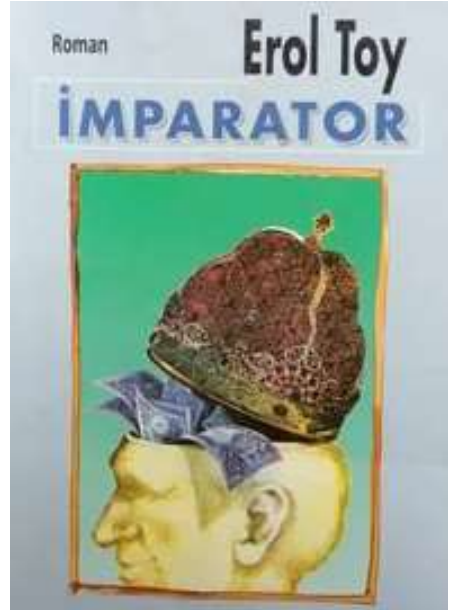
Erol Toy, İmparator kitabında günümüzde bile Türkiye'nin en zengin aileleri arasında birinci sırada olan Koç ailesinden, Vehbi Koç'u, ismini 'Fehmi Çok' diye değiştirerek anlatıyor. Bugün Türkiye'de 70 tane şirketi olan Koç Holding'in ilk yatırımcısı Fehmi Çok, kitabın başında Ankara'da babasının bakkalında çalışan ve kurtlu peynir satan, uyanık, girişken bir genç ve bu özellikleri ile akrabalarının tanıdığı milletvekillerinin gözüne girerek imparatorluğun ilk adımlarını atıyor. Önceleri, o dönemdeki devlet yetkililerinin görevlendirmesi ile çeşitli şehirlerden inşaat malzemesi ve hırdavat gibi mallar getirip Ankara'ya satarak tüccarlık yapıyor. Ardından ithalata başlıyor ve yurt dışından otomobil ithal ediyor, Türkiye'de otomobil bayiliği açıyor, Türkiye'deki şirketlerle ortaklaşıyor. Günden güne güçlenerek sermayesini arttıran Fehmi Çok bütün bunları devletin yardımları, yönlendirmesiyle yapıyor.

2. Dünya Savaşı sırasında Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri açlıkla boğuşurken, ekmek kuyrukları beklerken, savaşı önceden tahmin edip

mallarını stokluyor ve savaştan daha da zengin olarak çıkıyor. Türkiye burjuvazisi güç kazanmaya devam ederken, ABD ile ortaklık kurup, ilk ampul fabrikasını kuruyor. Tüccarlıktan, ticaret burjuvazisine dönüşmüş ve ardından da imalata yönelerek sanayi burjuvazisi konumuna gelmiş Fehmi Çok, otomotiv sanayisi, dayanıklı tüketim malları gibi birçok sektöre de el atarak, montaja dayalı imalat yapan fabrikalar kuruyor.

Burjuvazinin, Fehmi Çok'un bu yükselişi her zaman olduğu gibi işçilerin, emekçilerin sırtlarına basarak, onları ağır çalışma koşullarında sömürerek oluyor. Ve bu durum grevlerin, isyanların önünü açıyor. 70'lerin başında yaşanan bir grevi bir şekilde bitiren Fehmi Çok kitapta, önde gelen bütün iş adamlarını toplayarak bir konuşma yapıyor;

“...İşçiler birlik olmaya başlamışlardır. Daha da sıkışacaktır birlikleri. Ve her birimiz, buna benzer patlamalarla karşı karşıyayız. Tek tek olursa patlamalar, önemli değil. Devletin polisi vardır, jandarması vardır. Yasaların dışına çıkıldığında, çıkanların hakkından gelir. Ne var ki, şu anda işçiler anayasaya dayanmaktadırlar. Eğer anayasaya dayanmayı

sürdürür ve de tümü birden eyleme geçerse o zaman, engellemek, korkarım ki, devlet güçlerinin de elinden gelmeye...”

“...Birleşmemiz, temel konularda birlikte davranmamız gerekir...”

Erol Toy, Fehmi Çok öznelinde, ne az ne de fazla tam da olduğu gibi Türkiye burjuvazisini anlatmıştır. Ve yukarıdaki konuşmanın yapıldığı toplantı ise aslında bugün de var olan TÜSİAD’ın kuruluşunu anlatıyor. TÜSİAD’ın kuruluş yılları (1971), tüm dünyanın işçi grevleri ve eylemler ile sarsıldığı yıllar. Türkiye’de ise Denizlerin, Mahirlerin, devrimci önderlerin öne çıktığı, devrim mücadelesinin yükseldiği bir dönem. Ve temelde, tekelleşen kapitalizmin, burjuvazinin büyük korkusu olan işçi sınıfının devrim safalarında birleşmesini, devrimi engellemek için burjuvazinin bir örgütü olarak kuruluyor TÜSİAD. Ve işlevi bugün de aynıdır. Fehmi Çok, sahip olduğu sermaye ve imparatorluğu sürekli güçlendirebilmek için, karı yetersiz olduğunda kara borsaya başvuruyor, “gazetelerin sanayileşmesi” adı altında basına başvuruyor. ABD ile görüşüp, emperyalizmin- kapitalizmin çıkarlarına uymayan hükümetleri düşürüyor. Nasıl ki devletin her türlü desteği ile başladıysa yola süreç içerisinde emperyalizmin de desteklediği önünü açtığı; işçilerin alınterini acımasızca sömürerek, yoksul halkın elindeki bir parça ekmeğe bile gözünü diken bir imparatorluk kuruyor;

“...Parti kodamanları, hükümet üyeleri, sırtımı sığazlayıp, koş Fehmi, dedikleri zaman koştum. O zaman onlar bana buyuruyorlardı. Şimdi ben onlara buyuruyorum. Neden? Onlar geçip gitti. Ben gelip yeşerdim, büyüdüm ve egemen oldum.”

Türkiye’de devlet eliyle güçlendirilen sermaye sınıfı, sermayesini hilelerle hurdalarla biriktirerek, Türk devletinde egemen bir güç haline gelerek işçi sınıfının karşısında duruyor. Ama bu bir avuç burjuvannın düzeni bugün dünya genelinde grevlerle, ayaklanmalarla sarsılırken, kitabın sonunda da sorulan soruyu soruyoruz;

Ya bir kez yitirirseniz?

Ve Fidel’in sözüyle bu soruya cevap verelim;

“Diktatör yenilirse her şeyini kaybeder. Ama biz yenilirse, kalkar yeniden deneriz”

Nazlı Can

MÜCADELE ÖZGÜRLEŞTİRİR

Bir yaz akşamıydı havada güzel bir sakinlik vardı. Ben de çok sevdiğim bir şarkının melodisini mırıldanarak yürüyordum eve doğru. Eve geldiğimde o huzurlu sakinlik bir anda yerini kasvete, korkuya bırakmıştı. Annemin sesini duydum bağıyordu. Belli ki yine kavga ediyorlar. Bir hışımla yanlarına koştum. Babam çok agresif bir adamdı, anneme sürekli bağırır ve eve her geldiğinde yemeği hazır olsun ister. Televizyonun karşısına geçip ayaklarını uzatır. Çoraplarını bir köşeye atar, dünya umurunda değilmişçesine televizyon izler, herkese küfürler yağdırırdı. Dediğim gibi benimki bu küçüklük travmamdı. Evet, o gün benim için bir başlangıç noktasıydı, hayatımın dönüm noktasıydı diyebilirim.

-Ehhh sonra ne oldu?

Sonra yanlarına gittiğimde annem bir köşede ağlıyordu. Babam sinirli ve öfkeli bir şekilde “Sana dediklerimi yapmazsan sonunun ne olacağını biliyorsun” deyip gitti. Annemi yerden kaldırırken gözlerinde çaresizlik, alışılmışlık, öfke ve hırs görüyordum. Koca bir duygu karmaşası... Aslında işte o gün ilk defa bu kadar kötüydü. Tabii, bana artık çok normal ve alışılır bir durummuş gibi geliyordu. Ama sormadan da edemiyordum: “Neden bu öfke, neden bir insan birinin canını yakmaktan hoşlanır?” Bunları düşündüm ve artık susmasına dayanamıyordum. Annemin kolundan tuttum ve dayanamadım. Yeter dedim! Anne neden susuyoruz, neden? Boşanabilirsin,

neden korkuyorsun, görmüyor musun halini?

-Kızım görmüyor musun, delirmiş gibi... Eğer ben boşanırsam neler olacak, bilmiyor musun? N olur sen de sesini çıkarma, lütfen.

-Ben sesimi çıkaracağım. Merak etme anne, birlikte bir kurtuluş yolu vardır, bunu bulacağım.

Ama nasıl diye düşünüyordum. Artık, bu adam haddini aşıyordu. Ve ben gün geçtikçe daha da öfkeli oluyordum ve büyüyordum. Büyüdükçe çözüm yollarım geliyordu. Artık genç bir kadın olmuştum. Lise arkadaşlarım

sürekli gezilere gidiyordu. O gün beni de çağırmışlardı. Ben de gittim, eve döndüğümde de babam beni bekliyordu. Şaşırmamak gerekir, dayağımı yiyip oturacaktım. Ama asla annemin dayak yemesine izin vermeyecektim. Artık gün geçtikçe daha kararlı bir genç kadın oluyordum.

Babam geldi:

-Neredeydin sen!

-Arkadaşlarımla biraz gezdim.

-Gezdin, gezdin öyle mi?

Ve sonra her şey beklediğim gibi ilerledi...

Sabah annemle kahvaltı

yapıyorduk. Anneme dedim ki:

-Anne ben korkmuyorum, sen neden korkuyorsun? Gidelim lütfen!

Annem hiçbir şey demeden arkasını döndü ve içeri girdi. Ben de sinirlendim ve dışarı çıktım. Yürüyordum, çok garipti. Her zaman girdiğim sokağa giremiyordum, kapatmışlardı. Ve uzaktan bir kalabalık geliyordu. Kapalı sokağa doğru bir sürü kadın ve o kadar neşe dolu, öfkeli ve kendinden emin, dik, kararlı, bir sürü kadın geliyordu. Elllerinde bir şeyler vardı. Tam okuyamıyordum. Yaklaştılar, bir tanesinde "Ayağa kalk, isyan et!" yazıyordu. Bunlar ne için isyan ediyor diyordum içimden. Sonra birinde de "Kadın cinayetleri politiktir" yazıyordu. Kalakaldım öylece, öylece kafamı çevirdim. Bir adam bir kadına gayet nazik davranıyor, vurmuyor, dövmüyor. Demek ki bütün erkekler aynı değilmiş bu bir fikirle, düşünceyle, ideolojiyle alakalıymış. Sonra koş koş eve gittim, hemen odama girdim. O kadar mutluydum ki, biz

bu hayata mahkûm değilmışız. Ama devrim dediler, devrimsiz özgürleşemeyiz dediler, o neydi? Sonra oturup düşündüm. Okumam lazımdı, ancak o zaman anlardım onları ve onları tekrar bulmam lazımdı. Okuyordum, gün geçtikçe daha çok okuyor ve her şeyi daha net anlıyordum. Susmak en büyük cezayı bize. Ve anneme anlatıyordum, her gün okuduğum şeyleri. Artık annem de benim gibi düşünmeye başlamıştı. Zaten babam kaç gündür eve gelmiyordu. Evde ne ekmek oluyordu ne de yemek pişiyordu. Ben çalışma kararı aldım, annemi de yanıma aldım. Artık o kadar kararlıydık ki, hiç kimseden korkmuyorduk. Hemen evin karşısında bir fabrikaya girdik. Birkaç hafta geçti. Bir kadın geldi yanımıza. Tanıştık, çok iyi ve çok güzel bir kadındı. Sonra tekrar geldi, iki gün sonra bizi bir yere davet etti. İşçi ve emekçi kadınların toplantısıymış herhalde. Annemi de ikna ettim ve oraya gitti. Orada kadınlar o kadar dik başlılar ve çok sıcakkanlılardı. Oturduk, konuşuyorlardı, kadınların mücadelesinden bahsediyorlardı. Bayağı konuştuk ve ben fabrikada çalışan kadına “ Ben de, annem de sizinle olmak istiyoruz” dedim. Evdeki durumları anlattım. Hemen bize kalacak yer ayarladılar. Kısa zamanda da eğitim çalışmalarına başlanacağını söylediler. Onlara da katılmanızı isteriz dediler ve bize artık bir çözüm yolu bulmuştuk. Mücadele edecektik sonuna kadar. Ve eve eşyalarımızı almak için gittiğimizde babam da bizi bekliyordu. Bu sefer annemin yüzünde kararlı bir ifade vardı, korkmuyorduk. Babam bağırımaya başladı:

- Nerdesiniz siz, nerden geliyorsunuz? Bana sordunuz mu dışarı çıkmak için? Gelin buraya.

Annem babama doğru yürüdü:

-“Ben artık susmayacağım. Bıktım senin dayaklarından. Ben sana ve senin gibilerine karşı mücadele edeceğim. Şimdi çık karşımdan!” dedi ve artık isyan etti. Ben de eşyalarımı aldım ve evden çıkıyorduk ki babam peşimizden geldi. Arkamızdan bir sürü tehditler yağdırdı ama annem artık nasıl hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Ve ben de biliyordum. Biz artık mücadeleciler kadınlardık. Üzerimizden koca bir yük kalkmışçasına sanki uçuyormuşçasına özgürleşmiştik. Ve artık sokaklarda, alanlarda, fabrikalarda, her yerdeydik. Benim ve annemin mücadeleye katılımı bu biçimiyle olmuştu. Ve mücadele etmenin tüm kadınları özgürleştirebileceğini o zaman anlamıştık.

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'li

LASTESIS DANSINA

Her türlü yozlaşmanın derinleştiği, yoksulluğun işsizliğin buna bağlı olarak intiharların arttığı bu sistemde kadınlara yönelik saldırılar da gün geçtikçe artıyor. Her gün bir kadın tacize, tecavüze uğruyor ya da katlediliyor. Kapitalist sistemin olduğu her ülkede kadın ikinci planda, çeşitli saldırılara maruz kalıyor. Fakat kadına karşı yapılan tüm saldırılara rağmen dünyanın her yerinden kadınların isyan sloganları yükseliyor. Şili’de kadınlar yaşadıkları şiddeti, saldırıları ve tecavüzleri protesto etmek için bakanlığın önünde dans etmişti. Avrupa’nın birçok yerinde “Tecavüzcü sensin, öldüren sensin, polisler, hakimler, devlet ve başkan” diyerek #LasTesis dansına destek eylemleri yapıldı. Türkiye’de bütün saldırılara rağmen İstanbul, Ankara ve İzmir’de yapılan LasTesis dansı 22 Aralık Pazar Günü Mersin’de yapılacaktı. Kadın Meclislerinin çağrısıyla yapılan etkinliğe burjuva kadınların temsilcisi Chp Kadın Kolları da katıldı. #LasTesis Dansı provalarından sonra Özgecan Aslan Barış Meydanı’nda dans edilecekti. Dans provaları yapılırken polisin engellemesiyle karşı karşıya kaldık.

Kadınların büyük bir çoğunluğu dans etmekten yana olmasına rağmen CHP Kadın Kolları “Hiç şaşırmadığımız bir şekilde” polisle uzlaşmayı tercih etti. Diğer kadınların ve kadın örgütlerinin fikri önemsenmeyip dansın yapılmayacağı kararı verildi. CHP, kadınlardan #LasTesis dansını yapmamaları üzerine söz almaya çalıştı. Prova alanından Özgecan Aslan Barış meydanına doğru sloganlarla yürüyüş yapıldı. Etkinliğin basın açıklaması yapılarak sonra erdirilmesine karar verildi. Basın açıklamasında

ENGELLEMELER

CHP Kadın Kolları vardı ve CHP Kadın Kolları:” Bizim sorunumuz devletle, polisle, vatanla değil.

Bugün bizim güvenliğimizi sağlayan Emniyet güçlerine teşekkür ediyoruz.” gibi konuşmalarda bulundu. “Tecavüze uğrayan doğursun gerekirse devlet bakar,” “Kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek,” “Kızlarına sahip çıksalarmış,” “Medya olayları abartıyor. Kadına yönelik şiddet algıda seçicilik,” “Gece sokakta ne işi vardı?,” “Hamileyse dışarı çıkmamalı,” “Bir kereden bir şey olmaz,” söylemleri kimin söylemidir? Katilleri bir ay cezaevinde tuttuktan sonra salan kimdir peki? Tecavüzcü kravat taktığı için iyi hal indirimi veren kim? Bunlar devletin, polisin söylemi ve kadınlara karşı gerçekleşen saldırılardır. Bütün bunlara rağmen polise, devlete karşı değil söylemleriyle CHP karşı tarafın safında olduğunu bir kez daha gösteriyor. Ankara Üniversitesi’nde ise TGB’nin “Sen kiminle dans ettiğini biliyor musun?” bildirisi ile TGB, #LasTesis eylemine yönelik kadınların karşısında, devletin yanında olduğunu belirtmiş oldu. Karşı taraf CHP, Vatan Partisi gibi tescilli faşistlerin eliyle örgütlenmeye, yolları kapatmaya devam ediyor. Kadın katliamlarının bu kadar çok yaşandığı bu dönemde bizler karşı tarafı iyi tanıyıp ona göre hareket etmeliyiz. Bizi engellemeye çalışanlara karşı bir adım daha ileri atarak cevabımızı vermeliyiz! Kadının kurtuluşu burjuva düzende elde edilen küçük kırıntılarla, ‘reformlarla’ değil devrimle olacaktır.

Sarya

Okur Mektubu

Merhabalar, ben İstanbul'da bir lise öğrencisiyim. Sizlere okuduğum lisede yaşadığım durumlardan bahsetmek istiyorum. Okulumda faşistler devrimcilere nazaran oldukça örgütlü durumda. Okulda insanlara devrimci mücadelenin haklılığını açıklamak ve devrimin propagandasını yapmak için duvarlara devrimci mücadele çağrılarını içeren yazılar yazdım, bildiri dağıttım, tek başıma yapabildiğim, elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım.

Bir gün sınıfta otururken sınıfa bir sürü öğretmen girdi ve beni dersten almaya geldiklerini söylediler, sanki şafak operasyonu yapıyorlar sanırsın. Faşistler devrimci faaliyeti benim yürüttüğümü anladıktan sonra her gün yolumu kesmeye çalıştılar, beni ölümle tehdit ettiler, bana karşı etten duvarlar kurmaya çalıştılar, beni yıldıramadıklarını anlayınca da okul yönetimine beni şikâyet ettiler (ihbar ettiler). Öğretmenlerimiz, her sene dersleri baltalayarak diğer faşistleri bana karşı örgütlerken ve ben ölüm tehditleri alırken, onlar üç maymunu oynuyordu. "Eğitim ve ibadet yerlerinde siyaset olmaz" derken, bizim zekâlarımızla alay ederken öğretmenlere söyleyecek lafım çok ama şu an sarf etmenin anlamı yok, çünkü onlar da bu burjuva çarkların bir parçası halinde. Faşistler bana karşı çok zorluklar yaşattı, ama şunu öğrendim başıma ne gelirse gelsin başımı dik tutmam gösterdiğim en büyük devrimci duruştu diye düşünüyorum. Yaşadığım her şeye rağmen bulunduğum her ortamda devrimci mücadeleyi büyütmeye ve daha fazla çabalamaya devam edeceğim. Dirençle...

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'li

Dünya

*Savaşmak gerek.. ama neye karşı ne için
Gösteriyim sana “Barış” adlı cinayetleri
Rivayetler hurafe, nezaretler ise rezalet
Yaş iken kırılır boyun çocuklara bilim mesafe*

*Ayakkabılarda gocuklar
Sadece aç olanda sorgu var
Cevaplar çok soru az
Çeker vurur polis korku az
Ateşini saklama
Bağır duyur her yere
Belki bulutlar söndürmek için köz doğuruyor yerlere
Ölümlle yoğuruluyor bugün insanların hamuru
Medyaya düşen ise sadece birkaç ünlünün sorunu
Aç çocuğun süpermen bile bulamadı konumu
Tabuta attı kendini artık bulamadı yolunu
Göz göre göre çektin tetiği kendi halkına doğru
Doğrulttuğun tüfek bile emperyalist oyunu
Korunun! Bu aşsa bile boyunu
Yarın gelebilirler kurutmak için senin de soyunu*

*Yerde kırık hayaller etraf bombalarla sarılmış
Mahvettiğiniz tabiat ana insanlara darılmış
Sarılı etrafımız... Çember alanı bir karış
Yok olduk gittik bunun neresinde var barış?*

*İkiye bölündü dünya biri aç biri tok
Bak yaşam da öyle bugün biri var gibi yok
Işığı görünce bir delik aç dibe koş
Ya da mezarını kaz içeri gir dibi loş*

*Kai Nat
Adana'dan bir DÖB'li*

Tarihsel Bir Olgu: Adalet

Bu yazımızın konusunu çok geniş kesimler tarafından dile getirilen, birçok sosyalist örgüt tarafından politik şiar haline getirilen adalet kampanyalarına ve özelden adalet kavramına ayırılım istedik. Adalet kavramının tarihsel, ideolojik ve farklı yönlerinden güncel örnekler üzerinden incelenişini bu yazımızda sizlere sunacağız. Dilerseniz başlayalım...

Sınıflı toplumlar, bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki tahakkümü üzerinden şekillenir. Egemen olan sınıf, ekonomik gücü elinde bulunduran sınıf olarak, toplum yapısına dair diğer tüm ilişkileri de belirler. Bu nedenle düşünsel (ideolojik) anlamda da o topluma egemendir ve genel olan düşünceler de egemen sınıf tarafından belirlenir. Yani bir toplumda hakim olan düşünce egemen olan sınıfın düşüncesidir. Sınıflı toplum tarihi boyunca üretim ilişkileri ve bunun sonucunda oluşan mülkiyet ilişkilerine dayalı toplumsal ilişkiler belirli bir hukuk tarafından düzenlenir. Bu hukuk ise

kölecî, feodal ve kapitalist sınıflı toplumlarında egemen olan sınıfların çıkarları doğrultusunda şekillenir. Aynı zamanda egemen sınıfın devleti ve hukuku sınıflar arasında süren mücadeleyi egemen sınıf yararına biçimlendirir. Hukuk sistemleri tarafsız ya da doğal olarak kabul edilse de bu kavrayış eksik olmakla birlikte gerçeği yansıtmamaktadır. Bu açıdan adalet kavramı egemen sınıfın kendi istek ve arzularını, tahakküm altına aldığı toplumun tüm kesimlerine dayattığı bir ortamda taraflıdır. Kapitalist üretim ilişkilerinde devlet aracılığıyla sermaye sınıfı yasalar, kanunlar, hukuksal düzenlemeler

eliyle işçi sınıfını ve emekçileri bu yasalara uymaya zorlar. Marks Kapital'in 3. cildinde bu durumu şu şekilde ifade etmiştir: "Burada, Gilbert'in yaptığı gibi, doğal adaletten söz etmek saçmadır. Üretimi yürütenlerin arasında geçen işlemlerin adaleti bunların, üretim ilişkilerinin doğal (sonuçları olarak ortaya çıktıkları) olgusuna dayanır.

Bu ekonomik işlemlerin, ilgili tarafların irade hareketleri olarak, kendi ortak iradelerinin ifadeleri olarak ve bir üçüncü tarafa karşı yasa

zoruyla kabul ettirilebilir sözleşmeler olarak görüldükleri hukuki biçimler, sırf biçimler olarak,

bu içeriği belirleyemezler. Bunlar onu yalnızca ifade ederler. Bu içerik üretim tarzına tekabül ettiği, ona uygun düştüğü yerde adaletlidir. Bu biçimle çeliştiği yerde adaletsizdir. Kapitalist üretim temeli üzerinde kölelik adaletsizdir; tıpkı, metaların kalitesine hile karıştırmanın adaletsiz olduğu gibi." Yani burada Marks, adaletin üretim ilişkileri ve buna uygun üretim tarzına uygun ve uyumlu olduğu noktalarda adaletin kendisinden bahsedebileceğini belirtmiştir. Yani adaletin bu anlamda sınıflı toplumların bir ürünü olduğu ve bu yönüyle tarihsel bir olgu olduğu söylenebilir. Bu anlamda toplumsal yapının sınırları tarafından adaletin sınırlarını da belirlemiş olur.

Tekrar Marks ve Engels'e dönecek olursak, "Hak, hiçbir zaman, toplumun ekonomik yapısının ve ona tekabül eden kültürel gelişmesinin üstüne çıkamaz." ifadesi ile "hak" kavramının sınırlarını da belirtmektedirler. Bu nedenle tıpkı hak kavramı gibi adalet kavramının da içinde bulunduğu toplumun üretim ilişkileri ile sınırlı olduğu için sınıflar üstü bir adaletten söz etmenin mümkün olmadığı açıktır. Hak ve adaleti ele alırken tıpkı demokrasi sorununda olduğu gibi hangi sınıf için sorusunu sormak gerekir.

Marksizm adalet kavramına yaklaşımı gayet açık ve netken birçok sol-sosyalist çevrenin özellikle öne çıkardığı adalet kavramına

yaklaşımının nasıl olduğuna birlikte bakalım. Günümüz toplumsal mücadelelerinde (kadın örgütlenmeleri, katliamlar, devletin baskısına uğrayan kesimler...) birçok siyasetin ve gençlik örgütünün ağzına pelesenk olmuş adalet kavramını güncel örnekler üzerinden inceleyecek olursak çok geniş bir reformist kesimin adalet kavramını temel şiarları haline getirdiğini görebiliyoruz. Örneğin erkek veya devlet şiddetine uğrayan kadınlar için kadın örgütlerinin çözüm olarak sunduğu “Katledilen Kadınlar İçin Adalet”, “Şule Çet İçin Adalet Herkes İçin Adalet”, “Rabia Naz İçin Adalet, Herkes İçin Adalet” ya da yakından bildiğimiz ve hepimizin öfkeyle ve acıyla belleklerimizde yer edinen Suruç katliamında ölümsüzleşen tüm

devrimcilerin ardından söylenen ve şiar haline getirilen “Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet” talepleri örnek verilebilir.

Bu yazıyı okuyan siz okuyucularımıza sormak istiyoruz. Örneğin Şule Çet’in veya Feray’ın katillerine ağırlaştırılmış müebbet verseler bile Şule, Feray bir daha yanımızda, aramızda olacak mı? Katledilen tüm kadınlar tekrar geri gelebilecek mi? Elbette ki katledilen tüm kadınların veya devrimcilerin ardından verilen mücadeleler çok önemlidir fakat bu mücadelede şiar olarak kullanılan söylemler kalıcı bir çözüm olmaktan uzaktır. Esas ve elzem olan kadınların katledilmesinden önce kadın özgürlük mücadelesini birlikte büyütmektir. Çünkü katillere verilen cezalar ne katledilen kadınları geri getirebilir ne de yeni katliamların önüne geçebilir.

Yine bizim de takip ettiğimiz bir dava olan Fatma Şengül’ün katiline haksız tahrik indirimi verilerek cezası 18 yıla düşürüldü. Bu haksız tahrik indirimleri, kravat, iyi hal indirimleri Fatma Şengül’ün davasında olduğu gibi birçok davada da verilmektedir. Yani katile ağırlaştırılmış müebbet verilse bile bir adaletten bahsetmek söz konusu olmayacağını söylememiz gerekiyor. Tam da bu noktada toplumun tüm kesimcilerince kabul edilen ortak bir adalet anlayışından bahsetmemiz oldukça zordur. Marksizm’in de genel bir adalet anlayışı olmadığını belirtmek gerekmektedir. Adalet tarihsel bir olgu olmakla birlikte aynı zamanda ideolojik bir kavramdır da. İdeolojik

bir kavram olduğunu Engels Konut Sorunu kitabında şöyle ifade etmiştir: “Ve her zaman için bu adalet, bazen tutucu, bazen devrimci açıdan mevcut ekonomik ilişkilerin ideolojileştirilmiş, yüceltilmiş ifadesinden başka bir şey olmamıştır.” Bir toplumun içinde bulunduğu koşullar adalet kavramıyla açıklamak doğru olamaz, aksine adaleti, toplumun içinde bulunduğu koşullara bakarak değerlendirmek esastır. Yinelemekte fayda olduğunu düşünerek şunu belirtmek gerekiyor; nasıl ki egemen olan sınıfın düşünceleri tüm topluma egemen kılınmaya çalışıyorsa, bu düzenin, yani bugünkü kapitalist toplumun adaletini tesis eden anlayış, egemen olan burjuva sınıfın adalet anlayışıdır ve burjuvazi tarafından kendi egemen sınıfı yararına tesis etmiştir. Yaptığımız belirleme aynı zamanda Suruç veya diğer katliamlar için de geçerlidir. Faşist devletin yaptığı, mücadelenin önüne geçmek için İŞİD ile planlanan böyle bir saldırı sonucundan katledilen devrimci gençler için adaleti faşist devlet aygıtının mahkemelerinden talep etmek doğru değildir. Faşizmin egemen olduğu yaşadığımız topraklarda hareket halindeki ilerici ve devrimci güçlere yönelik katliam yapmaktan, baskı uygulamaktan imtina etmeyen sermaye sınıfı kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hukuk ve yasaları eğip bükebilir. Gerektiğinde hatta çoğu zaman kendi belirlediği burjuva hukuk kurallarına, anayasasına uymaz. Örneğin iş hukukuna göre işçilerin sebepsiz ve haksız bir nedenle fesih yapmaları anayasaya göre suç iken, sermaye sınıfı istediği sonucu elde etmek için birçok hukuk dışı yola başvurmaktadır. Bundan dolayı hukuk sermaye sınıfının elinde eğilip bükülebilen bir araç olduğuna göre, devrimci güçler günlük politik ajitasyon ve politik şiarlarını adalet talebi üzerinden şekillendirmesi burjuva düzenin sınırlarını aşmayacak bir ideolojik anlayışın ötesine geçemez.

Devrimciler, sosyalistler günlük çalışmalarından tutalım da kadın mücadelesine, gençlik hareketine, sınıf hareketine kadar hangi alanda çalışma yürütüyorsa “Hangi sınıfın demokrasisi ve hangi sınıfın adaleti” sorusunu sorup, meseleye öyle yaklaşmalıdır. Bizler “adalet mücadelesini” kampanyalar biçiminde örgütlenmeye odaklanmaktan ziyade, bulunduğumuz tüm alanlarda sorunlarımızın sermaye sınıfının egemenliğinden kaynaklandığını bıkmadan, usanmadan anlatmalıyız, tüm teşhir çalışmalarımızı sorunlarımızın asıl kaynağı olan düzenin kendisine yöneltmeliyiz. Burjuvazinin mahkemelerinden muğlak adalet talepleriyle değil, dışı dış devrimci mücadele ile devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye odaklanmalıyız.

Roza

Daha Fazla Sömürü

Üretim araçlarına sahip olan burjuvazi, her şeyi üreten proletaryaya karşı birçok baskı uygular. Bu yazıda esnek üretim ve esnek çalışmayla burjuvazinin işçileri nasıl daha fazla sömürdüğünden, egemenliğini nasıl pekiştirdiğinden bahsetmek istiyoruz. Öncelikle şunu belirtmek gerek, işçinin çalışma koşulları açısından esnek çalışma sermaye lehine esnetilir. Yani esneklik burjuvazinin çıkarları içindir. Esnek üretim sermayenin kâr oranlarını arttırmayı amaçlar. Esnek üretim ve esnek çalışma burjuvazinin sistem içerisindeki bunalımlardan kaçmak için kullandığı modellerdir. Burada bu model ve yöntemleri açmak gerek;

Standart İş İlişkisi: Tek işverene bağlı, belirli bir süre olmadan, tam gün süreli olarak çalışıp emekli oluncaya kadar istihdam edilmesi düşünülen iş ilişkisidir. İşçinin çalışma koşulları açısından esnek çalışma, bu tanımın tüm yönleriyle sermaye lehine esnetilmesidir. Kâr oranını artırmak için; - Sıfır hatalı üretim -Stoksuz üretim -Tam zamanında üretim vb. uygulamalarla esnek üretim yapılıyor.

Sayısal Esneklik: Patronun istediği kadar işçiyi işe alma veya işten atma hakkında sahip olduğu, iş güvencesini ortadan kaldırmayı öngören bir yöntemdir. Burjuvazi burada sürekli ihtiyaç duyduğu ve onlara özel bir statü verdiği çekirdek işçi grubunu oluşturur. Bu işçi grubu, burjuvazi için hem kol hem kafa emeğini bütünüyle sömürebileceği, işçiler arasında da denetleyici rakip bir katmandır. Böylece artı-değer sömürsünü artırmış olur ve işçiler arası rekabet ve bölünme yaratmış olur. Kısacası sayısal esneklik iş güvencesine ve işçinin güvenlik sistemlerine saldırır.

Ücret Esnekliği: Oluşturulan çekirdek işçi grupları ve işçinin çalışma

hızına göre ücretlendirilerek uygulanır. Bu şekilde işçiler arası rekabet artmış olur. Bu yöntemle üretime yabancılaşmış ve isteksiz işçilerle birlikte rekabet artarken, dayanışma ve birliğin önüne geçilmeye çalışılıyor.

Fonksiyonel Esneklik: Sermaye daha fazla kâr elde etmek için kendi işletmesi içerisinde veya başka işletmelere transfer etmek yoluyla alanı dışında iş yaptırabilmesidir. Prezantabl (çok yönlü çalışabilir) eleman, asertivite (girişkenlik) kavramları fonksiyonel esneklik biçimiyle işçiye dayatılan beklentileri açıkça belirtir. İşe alınırken aranan sözde çok vasıflılık, burjuvazinin gerektiğinde başka işyerine veya aynı iş yerinde başka iş ve alanlara kaydırabileceği anlamını taşır. Biraz da çalışma ve örgütlenme sorunundan bahsetmek istiyorum. Sistemin gün geçtikçe vahşileştiğini ve uyguladığı baskı ve zor yöntemlerinin de değiştiğini görüyoruz. Gün geçtikçe karmaşıklaşmakta, dolayısıyla sorun ve çözüm noktası da çok çeşitleniyor. Esnek üretim ve esnek çalışmanın da burjuvazinin sömürüyü gizlemek için kullandığı bir yöntem demiştik. Fakat bu yeni diye sunulan model, eski sistemi yeni yapmaz. Üretimin parçalara bölüdüğü esnek üretimle birlikte sendikalar yetersizleşiyor. Sendikaların yetersizleşmesi daha esnek örgütlenme biçimlerinin oluşmasına sebep oluyor. Burada da komite ve konseyler kendini zorunluluk olarak var ediyor. Yasalarla sınırlandırılmamış, yaratıcı, atak, pratiği hemen harekete geçirebilen komite ve konseyler sermayenin sıçramalı çöküşünün karşısında en etkili mücadele yöntemi olarak kendini gösteriyor.

İzmir'den Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

ORALARDA BİR YERDE KİMSE VAR MI?

İnsanların yüzyıllardır üstünde kafa yorduğu, bilim insanlarının herhangi bir yanıt verme çabası içinde olduğu soru: Uzayda yaşam var mı? Bilindiği üzere henüz uzayda bir yaşam belirtisine rastlamadık. Ama bu bilgiye ulaşmak için çeşitli araştırmalar, büyük astronomik buluşlar yapıldı ve bir sürü ilginç gerçek ortaya çıktı. Yapılan araştırmalar ve uzaya gönderilmiş gözlem araçları ile Güneş sistemindeki gezegenlerde bir yaşam ihtimali olup olmadığı inceleniyor. Bunu yaparken ilk aradığımız şey o gezegende su olup olmadığıdır. Suyun olduğu yerde daima yaşam umudu da vardır.

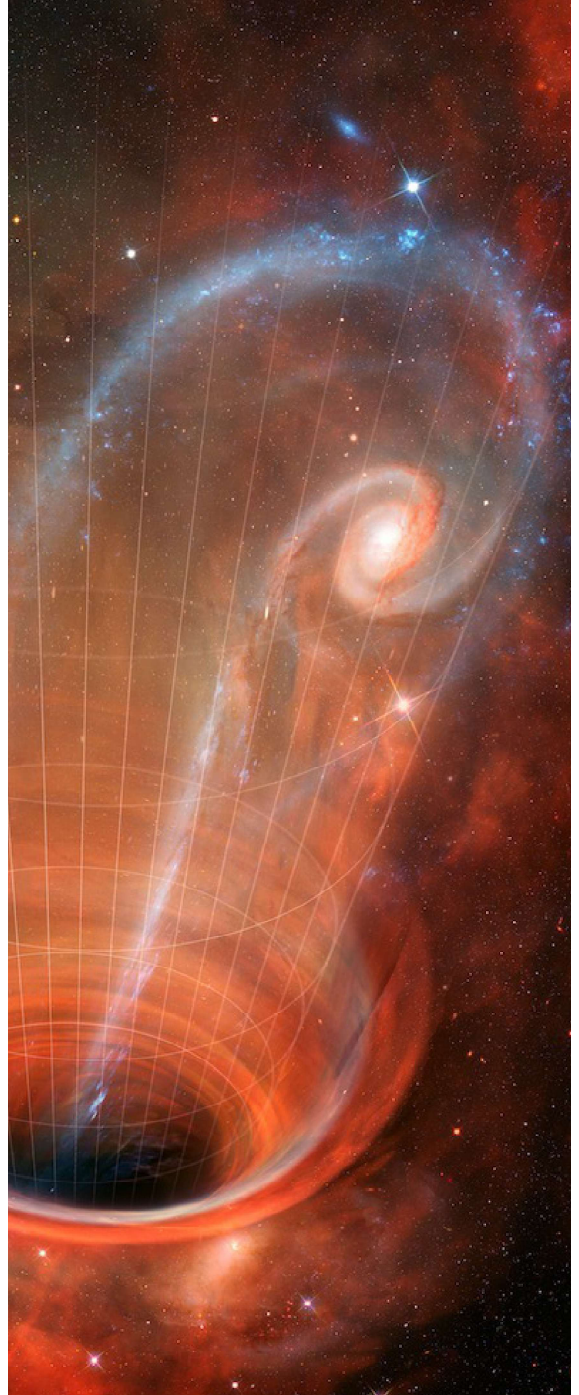
Yapılan İlk Araştırmalar

Uzayda yaşam bulmaya yönelik çalışmalar ilk olarak Galile'nin yeni teleskopunun 17. yüzyılda gökyüzünün en uzak noktalarına bakmamızı sağlamasıyla başladı. O dönemde Ay üzerindeki karanlık

bölgelere "Maria" (deniz) adı verildi ve orada canlı olup olmadığı sorusu sorgulanmaya başladı. Dünya dışı yaşamı bulma amaçlı ilk ciddi çalışmalara ise 1976'da başlandı. NASA'nın Viking projesi ile Mars'a ilk kez iniş yapıldı. Daha sonra 1997'de Satürn'e gönderilen Cassini uzay aracının 2004'te Satürn'e ulaşmasıyla gözlemler devam etti. Uzaya gönderilen gözlem araçları bize birden fazla sıvı su kaynaklarının bulunduğunu gösterdi. Bunlardan birkaçı; Satürn'ün uyduları olan Enceladus ve Titan, Jüpiter'in uydusu olan Europa'dır. Bunlar sıvı su içeren, dünya gibi azot bazlı ama son derece ince oksijen atmosfere sahip yerlerdir. Ancak bunlar yeterli değil. Yazımızda asıl olarak bahsedeceğimiz araştırma, Mars'ta yaşam bulma adına yapılan çalışmalardır. Çünkü dünya dışındaki hiçbir gezegen ya da uydunun üstünde bu kadar durulmamıştır. Mars araştırmaları, 400 yıl öncesine,

Mısırlıların gezegen gökyüzündeki hareketlerini incelediği zamana dayanıyor. Şimdi bu kızıl gezegeni biraz daha yakından tanıyalım. Bu gezegen üstünde neden bu kadar çok duruluyor?

MARS: Mars, güneşten yaklaşık 228 milyon km uzakta bir kayalık gezegendir. Bu gezegen dağlara, volkanlara, geniş ovalara, bulutlu bir gökyüzüne sahiptir ama dünyayla karşılaştırıldığında, yüzeysel su kaynakları yoktur, kalın bir atmosfere sahip değildir ve henüz bildiğimiz kadarıyla bir yaşam belirtisi yoktur. Daha önce söylediğimiz gibi, su yaşam umudunun kaynağıdır. Bu yüzden Mars'ta su bulunup bulunmaması hayati bir durumdur. Geçmişteki araştırmalardan başlayacak olursak Mars'taki tortul kayalar bize orada daha önce su bulunduğunu gösteriyor. Ayrıca NASA'nın 2018 Temmuz'da buz altı su kütlesi bulması da buna işaret ediyor. Ama Mars'ta bulunan bu su yüzeyde uzun süre var

olamaz çünkü Mars'ın atmosferi çok incedir. Ancak daha öncelerde bilim insanları Mars'taki mevsimsel suların oluşturduğu göller canlı yaşamına çok uygun bir ortam sağladığına rastlamıştı. Bu nedenle bilim insanları şu anda Mars'ta gelişen canlılar bulmayı değil de daha önceki zamanlarda var olmuş yaşama dair belirtiler bulmayı umuyorlar. 1976'da Viking Projesi ile Mars'a ilk inişin yapıldığını söylemiştik. Bu projenin sonuçları yüzeyde bir şeyler olduğunu gösteriyor gibiydi. Şimdi, deneyin baş araştırmacısı olan mühendis ve mucit Gilbert V. Levin, bu bulguların Mars'taki yaşama işaret ettiğini ve NASA'nın bunları göz ardı ettiğini öne süren uzun bir makale kaleme aldı. Levin NASA'nın Mars'tan elde ettiği toprak örneklerinde bazı mikroorganizmaların varlığını ispat eden delillere ulaştığını ileri sürdü. Levin'e göre Mars toprağında radyoaktif karbon bileşiği ile etiketlenmiş azot bazlı bir besin solüsyonuna ulaşıldı, bu da mikroorganizmaların varlığını ispat ediyor. Fakat daha sonra NASA delillerin yeterli olmadığını savunarak, yapılan testlerin yetersiz olduğunu ve herhangi bir hayatın varlığının kanıtlanmadığı sonucuna varmıştı. NASA'nın konuyla ilgili yaptığı açıklamada, "Bulunan delillerin toprakta yaşayan mikroorganizmaları

kanıtlamak için yetersiz olduğunu ve organik olmayan kimyasal reaksiyonların testleri yanılttığı" belirtildi. Geçen haftalarda da NASA bilim insanlarından Jim Green 2020'den itibaren Mars'a yapılacak görevlerle Dünya dışı bir yaşam bulmayı hedeflediklerini ve buna çok yakın olduklarını açıkladı ancak insanların henüz böyle bir gerçeği kabul etmeye hazır olmadığını iddia etmişti.

NASA 2020'de Mars'a Tekrar Rover Yollayacak

NASA 2020'de Mars'a tekrar uzay araştırma aracı yollayacak. Mars'a inişinin 18 Şubat 2021 olması planlanıyor. Bu Rover Mars'taki geçmiş yaşamı araştırarak. Kayalar ve topraklardan örnek toplayıp Mars yüzeyindeki bir önbellekte saklayacak. NASA'ya göre bu örnekler gelecekteki bir uzay göreviyle Dünya'ya getirilip, bilim insanlarının araştırmasına sunulabilecek. Sonuç olarak, şu anda ortaya atılan iddialar çok fazla. Mars'ta Levin'in iddiasına göre yaşam bulunmuş ve NASA bunu insanların hazır olmadığı gerekçesiyle gizlemiş olabilir ama olmasa bile, bunun çok yakın olacağı kesin.

Antakya'dan Bir DÖB'lü

BEYAZ ATLAR

Gözleri ölmez bazılarının
yalnızlığı ölmez,
Kendi ölür ama
o anlaşılmayan yanı ölmez,
Miras kalır birinin omuzlarına
Birinin salgın uykularına
kanat olur
Yabani bir soru olur birinin kök salmış cevaplarına
Dev bir akşamüstünü tamamlayan uzak kuş olur
Vakti dolmuş bir trenin
ardında bıraktığı yara izleri;
En saldırgan güneşi yansıtan kanama olur
birinin arayan gözlerine.
Sesinden akan susuşu ölmez bazılarının
Derisinin altındaki kızgın açlık
ölmez
Hasarlı elleriyle birinin yine eşeler toprağı
Topallayan tereddütlere koştuğı
beyaz atlarla
dalar en tekinsiz ormanlara.
Dizginlenemezliği ölmez bazılarının
dolanır birinin gece bitkilerinin arasında,
birinin kuşkuyla çatık kaşlarında
sezilir.
Daha az ölüdür bazı ölüler
Saat gibi işleyen bir kalbin
Gürültülü adımlarından.

Sargasso

Ne Okuyalım?

Çizgili Pijamalı Çocuk

Tam olarak fark neydi? Kendi kendine düşündü; Hangi insanların çizgili pijama, hangilerinin üniforma giyeceğine kim karar vermişti? İkinci dünya savaşı arasında Nazi Almanyası'nda yaşayan Bruno isimli bir çocuğun hikâyesini anlatan, günlerce etkisinden çıkamayacağınız bir kitap ve aynı zamanda da film olan Çizgili Pijamalı Çocuk'u inceleyecek, kitap ve film arasında ortak ve farklı yönlerini ele alarak açıklayacağız. Öncelikle kitabın bir çocuk kitabı olmadığını söyleyerek başlamak istiyorum. 9 yaşındaki bir çocuğun hayatıyla yolculuğa çıkmış olacağız

ve kendimizi sonunda bir tel örgüde bulacağız. Kitap Bruno'nun ağzından yazıldığı için tamamen çocuk saflığı ve masumiyeti hakim kitaba. Çok sade ve anlaşılır bir dil kullanılmış ama konusu itibariyle bir çocuk kitabı olmaktan çıkıyor. Kitap, babası bir Nazi subayı olan Bruno'nun yaşadıklarını anlatıyor. Bruno Berlinde annesi, babası ve ablasıyla yaşamaktadır. Bir gün 'Führer' akşam yemeğine onların evine gelir. Annesi ve babası çok heyecanlıdır, görünüşe göre Fury -Bruno onun adını Fury sanardı- önemli biridir. O yemekten sonra babasının terfi ettiğini öğrenirler, bu yüzden taşınacaklardır. Bruno buna çok üzülür çünkü çevresini ve arkadaşlarını çok sevmektedir ama bu taşınmalarına engel olamaz. Taşındıkları eve sürekli askerler gelip duruyordur. Bruno bu durumdan hiç hoşlanmaz, askerleri sevmemektedir. Her gün evlerine sadece tarih anlatan; kitap okumayı, sanatı vakit kaybı

olarak gören bir öğretmen gelir. Ama Bruno kitap okumayı -özellikle macera kitaplarını- seven ve sürekli okuyan, tarihi ise hiç sevmeyen birisidir. Ablasıysa gitgide bir Nazi'ye dönüşmektedir. Bruno buradaki hayatından nefret ediyordur. Bu yüzden --biraz da macera kitaplarının etkisiyle- penceresinden gördüğü şu herkesin çizgili pijama giydiği yere keşif yapmaya karar verir. Oraya gittiğinde tel örgünün ardında Schmucl isimli çok zayıf, kafası traşlı ve pijamalı birini görür. Onunla tanışır ve arkadaş olur. Artık her gün onun yanına gider, bu bir rutine dönüşür. Onunla o kadar iyi anlaşır ki Berlin'deki arkadaşlarının ismini bile unutmuştur. Daha sonra artık annesi bu çevreden yakınmaya başlar ve Berlin'e dönmek istediğini söyler. Fakat bu kez Bruno Berlin'e gitmek istememektedir. Taşınmadan bir gün önce Bruno Shmucl'in yanına gittiğinde onu çok üzgün bir halde görür. Schmucl'in söylediğine göre babası çalışmaya

götürülmüş ve geri gelmemiştir. Bruno ile birlikte babasını aramaya karar verirler ve bu yüzden Bruno çizgili pijamayı giyer ve telin karşısına geçer. Tam o sırada etraflarını askerler sarar, yürüyüşe götürürler. Ama ikisi de bu yürüyüşten bir daha dönemez. Hikâyede iki zıt gerçekliği bir arada görüyoruz: Schmucl ve Bruno Bruno varlıklı bir ailede yaşıyor, en büyük endişesi oynayacak bir arkadaşı olmaması ve taşındığı yerden hiç memnun değil. Schmucl ise Yahudi'dir. Bu yüzden toplama kampında yaşamaya mahkum edilmiş bir çocuk... Yani Schmucl'in dertleri, endişeleri Bruno'nun dertlerinden çok farklı. Ama yine de çocukların aynı istek ve masumiyeti paylaştığını görüyoruz. Bu iki çocuk aralarındaki farkı anlamaz, birbirlerini eşit görürler Kitap belli bir ideolojinin ve onu şekillendiren fikirlerin yol açabileceği sorunları gösteriyor. Hikâyede ve

filmde fikirlerin dolaylı olarak herhangi bir silahtan çok daha fazla zarar verebileceğini görüyoruz. Bir fikrin devam etmesi için gençlere aşılması gerekir. Bu kitapta öğretmen Bruno ve ablasına Nazi ideolojisine göre yazılmış tarihi öğretir. Filmin sonu bizi düşünmeye yönlendirir: Başkasının acısını anlamayız, ta ki biz de o başkası olana dek. Roller değiştiğinde onların bir parçası olduğumuzun farkına varırız. Kitabın son cümlesi "Elbette bütün bunlar çok uzun süre önce yaşandı ve bir daha böyle bir şey asla yaşanmaz. Bu çağda asla." Günümüzde ise bunun ne kadar ironik bir cümle olduğunu anlamak için gündemi takip etmek yeterli...

Antakya'dan Liseli Bir DÖB'lü

son tutsak özgürleşene kadar
hiçbirimiz özgür değiliz...

19-22 Aralık Cezaevleri Katliamını Unutma!

 @DOBirligi

 @dobirligi68

 @DOBirligi